

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku S. S.  
przy uczestnictwie L. O. i A. S.  
o zniesienie współwłasności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania A. S.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek wnioskodawcy o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 czerwca 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność, nieważność postępowania oraz występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Po pierwsze, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka ta oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Po drugie, podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może stanowić także nieważność postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.). Skarżący upatruje tej przesłanki w braku dopuszczenia przez Sąd pierwszej instancji do udziału w postępowaniu jego żony. W związku z tym należy wskazać, że niewzięcie przez zainteresowanego udziału w sprawie rozpoznawanej w postępowaniu nieprocesowym nie powoduje nieważności postępowania (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2010 r., III CZP 112/09, OSNC 2010, nr 7 - 8,

poz. 98). W konsekwencji, argumentacja skarżącego nie może uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Po trzecie, skarżący powołał się także na potrzebę wykładni art. 875 § 2 k.c. – zwracając w szczególności uwagę na potrzebę wyjaśnienia, czy przewidziany w tym przepisie mechanizm rozliczenia wspólników po rozwiązaniu spółki cywilnej stanowi samodzielną podstawę rozliczenia, czy też może być uzupełniany o inne kryteria, wynikające z odesłania z art. 871 k.c. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.).

Problem sformułowany przez skarżącego nie spełnia tak rozumianej przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Na uzasadnienie związanych z nim wątpliwości wskazuje on kilka cytatów z komentarzy do kodeksu cywilnego, mających świadczyć, o rozbieżnościach co do sposobu zwrotu wkładów wniesionych do spółki cywilnej. Poza tymi, dość ogólnymi stwierdzeniami, skarżący nie wskazał natomiast, by kwestia ta wywoływała jakiekolwiek wątpliwości w praktyce – a zwłaszcza, by prowadziła do przyjmowania przez sądy rozbieżnych metod podziału majątku pozostałego po rozwiązaniu spółki cywilnej. Zadaniem Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym jest rozstrzygnięcie kwestii prawnych mających znaczenie dla praktyki sądowej, nie zaś usuwanie wątpliwości doktrynalnych, które jedynie potencjalnie mogą okazać się problematyczne w praktyce. W konsekwencji, nie można stwierdzić, by w omawianym zakresie doszło do spełnienia wskazanej przez skarżącego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną nie został zawarty wniosek o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ani nie przedstawiono argumentacji w tym zakresie. Z

tego powodu brak podstaw do zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz wnioskodawcy.

aj